

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **Mgr. P. V.**, narozený dne X
bytem F. 515/8, O.
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL.M.
sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, Praha 8

proti
žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Policejní prezidium, Strojnická 27, Praha 7

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131,
ve věci kázeňského přestupku,**

takto:

I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Alice Kubíčkové, LL.M., advokátky se sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, Praha 8.

Odůvodnění

A) Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č. j. PPR-6070-8/ČJ-2016-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2016, č. j. KRPM-150179-11/ČJ-2015-1400KR, toto rozhodnutí změnil tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Kázeňského přestupku se měl žalobce dopustit tím, že opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, jak vyplývalo ze služebních hodnocení ze dne 26. 11. 2012 (dále jen „služební hodnocení z roku 2012“) a dne 22. 11. 2015 (dále jen „služební hodnocení z roku 2015“), za což mu žalovaný na základě § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru uložil kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

B) Žaloba

2. Žalobce požadoval, aby pro nezákonnost krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítal, že:
 - a) správní orgány nezohlednily průběžná služební hodnocení, ze kterých je patrné, že po převážnou dobu hodnoceného období žalobce dosahoval dobrých výsledků při výkonu služby. Dále namítal, že žalovaný neposoudil námitky žalobce proti závěrům služebního hodnocení. Služební hodnocení lze chápat jako podkladový úkon či podkladové rozhodnutí, které měl k námitkám žalobce žalovaný přezkoumat v napadeném rozhodnutí z důvodu, že služební hodnocení byla lživá, účelová a nezohlednila mimo jiné nadstandardní činnost žalobce;
 - b) nebyla dodržena lhůta pro uložení kázeňského trestu podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Žalovaný nesprávně počítal lhůtu pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek od 8. 12. 2016, kdy podle žalovaného služební hodnocení nabylo platnosti. Žalobce namítal, že zákon o služebním poměru pojem „platnost služebního hodnocení“ nezná. Služební hodnocení bylo vydáno dne 20. 11. 2015, kázeňský trest uložen dne 21. 1. 2016, kdy bylo žalobci předáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně tak nedodržel zákonnou dvouměsíční lhůtu a nebyl oprávněn žalobci uložit kázeňský trest;
 - c) nebyla dodržena lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru má odvolací orgán povinnost rozhodnout do 90 dnů od podání odvolání. Žalobce podal odvolání dne 27. 1. 2016 a žalovaný o něm rozhodl dne 4. 7. 2017, tedy po uplynutí 90denní lhůty.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním námitkám sdělil následující:
 - ad a) správní orgány vycházely ze služebního hodnocení ze dne 26. 11. 2012 a 20. 11. 2015, podle kterých žalobce dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Podle žalovaného byl pokles ve výkonu služby zřejmý. V neprospěch žalobce svědčí i to, že proti služebnímu hodnocení ze dne 20. 11. 2015 neuplatnil námitky. Žalovaný dále uvedl, že o přesvědčivosti, správnosti a úplnosti služebního hodnocení neměl pochybnosti, a to i vzhledem ke kázeňským trestům, které jsou specifikovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě snížení základního tarifu v návaznosti na předchozí služební

hodnocení byl žalobce potrestán za nedodržení doby služby a za nenahlášení služebního úrazu;

ad b) správní orgán I. stupně mohl zahájit řízení ve věcech služebního poměru až na základě služebního hodnocení, které bylo nezměnitelné, tedy dne 8. 12. 2015 po uplynutí lhůty k podání námitek. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 19. 1. 2016, dodržel tedy zákonem stanovenou lhůtu dvou měsíců podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru;

ad c) nedodržení pořádkové lhůty podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru nemá vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl možnost využít postup podle § 80 s. ř., což neučinil.

D) Obsah správního spisu

4. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti.
5. Ze služebního hodnocení za období od 1/2012 do 12/2012 ze dne 26. 11. 2012 vyplývá, že žalobce dosahoval v daném období neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Žalobce podal proti služebnímu hodnocení za zmíněné období námitku ze dne 5. 12. 2012. Správní orgán I. stupně v oznámení ze dne 8. 1. 2013, č. j. KRPM-161245-16/ČJ-2012-1400KR, žalobci sdělil, že námitkám nevyhověl a napadené služební hodnocení ponechal beze změny v platnosti. Ze služebního hodnocení za období od 1/2013 do 11/2015 ze dne 20. 11. 2015, č. j. KRPM-143211/ČJ-2015-140516, vyplývá, že žalobce dosahoval v daném období neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Žalobce byl hodnocen také průběžnými služebními hodnoceními ze dne 7. 1. 2014, ve kterém žalobce dosáhl dobrých výsledků, ze dne 11. 3. 2015, ve kterém žalobce dosáhl dobrých výsledků s výhradami a ze dne 23. 10. 2015, ve kterém žalobce dosáhl neuspokojivých výsledků.
6. Na základě podnětu územního odboru Olomouc Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje k zahájení kázeňského řízení ze dne 17. 12. 2015, č. j. KRPM-150179-4/ČJ-2015-1405UO, zahájil správní orgán I. stupně dne 31. 12. 2015 s žalobcem řízení ve věci služebního poměru pro kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1. zákona o služebním poměru.
7. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2016, č. j. KRPM-150179-11/ČJ-2015-1400KR, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dle závěru pravomocného služebního hodnocení z 20. 11. 2015 dosáhl neuspokojivých výsledků ve výkonu služby a dle závěru pravomocného služebního hodnocení z 26. 11. 2012 rovněž dosáhl neuspokojivých výsledků ve výkonu služby. Tímto žalobce porušil jednu ze základních povinností příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, kterou je povinnost dodržovat služební kázeň, což dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Dle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru správní orgán I. stupně rozhodl o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti.
8. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání ze dne 27. 1. 2016, které na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 1. 2. 2016, č. j. KRPM-150179-13/ČJ-2015-1400KR, doplnil v podání ze dne 17. 2. 2016. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 odůvodnění tohoto rozsudku.

E) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

ad a) Nezohlednění průběžných služebních hodnocení a nevypořádání námitek proti služebním hodnocením

10. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný nezohlednil průběžná služební hodnocení a neposoudil námitky týkající se služebního hodnocení z roku 2015. Krajský soud tak nejprve zkoumal povahu služebního hodnocení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 4 Ads 40/2011-78, vyslovil, že „*služební hodnocení přímo nezasahuje do práv a povinností, protože nemá charakter rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž představuje podklad pro budoucí rozhodnutí ve věcech služebního poměru*“. Dále doplnil, že „*ačkoliv zákonodárce umožnil služební hodnocení přezkoumat v režimu řízení o námitkách, na jeho charakteru to nic nemění. Dále i když žalovaná o námitkách rozhodla „rozhodnutím“, tak toto formální označení nezakládá přípustnost soudního přezkumu, neboť jemu podléhají pouze ty úkony správních orgánů, které zasahují do sféry subjektivních práv a povinností*“. Z uvedeného vyplývá, že služební hodnocení ani rozhodnutí o námitkách proti služebnímu hodnocení tak nejsou samostatně přezkoumatelná soudy ve správním soudnictví a žalobce nemohl proti služebnímu hodnocení brojit samostatnou žalobou.
11. Ustanovení § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru upravuje, že *služební hodnocení je podkladem pro rozhodování ve věcech služebního poměru*. Služební hodnocení tak představovala v posuzované věci podklad pro vydání rozhodnutí ve věci služebního poměru, který žalovaný zohlednil při svém rozhodování o spáchání kázeňského přestupu.
12. Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení*. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce opakovaně dosahoval neuspokojivých výsledků ve výkonu služby, přičemž vycházel ze služebního hodnocení z roku 2012 a 2015.
13. Podle § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru se *příslušníkovi ukládá kázeňský trest a) písemné napomenutí, b) snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, c) odnětí služební medaile, d) odnětí služební hodnosti, e) pokuta, f) propadnutí věci, nebo g) zákaz činnosti*. Ustanovení § 51 odst. 2 zákona o služebním poměru pak stanoví, že *kázeňské tresty uvedené v odstavci 1 písm. e) až g) lze uložit pouze za jednání, které má znaky přestupku. Lze je uložit společně, popřípadě společně s kázeňskými tresty uvedenými v odstavci 1 písm. a) a c)*. Žalobci byl za dosahování neuspokojivých výsledků služby uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.
14. Žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil v rámci napadeného rozhodnutí průběžná hodnocení. Krajský soud v této souvislosti zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval na služební hodnocení ze dne 13. 12. 2010 (žalobce dosahoval dobrých výsledků), ze dne 13. 12. 2011 (žalobce dosahoval dobrých výsledků s výhradami), ze dne

26. 11. 2012 (žalobce dosáhl neuspokojivých výsledků) a ze dne 20. 11. 2015 (žalobce dosahoval neuspokojivých výsledků). Dále zmínil průběžné hodnocení ze dne 7. 1. 2014 (žalobce dosáhl dobrých výsledků), ze dne 11. 3. 2015 (žalobce dosáhl dobrých výsledků s výhradami) a ze dne 23. 10. 2015 (žalobce dosáhl neuspokojivých výsledků). Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel toliko z hodnocení z roku 2012 a 2015 a na jejich základě dospěl k jednoznačnému závěru, že pokles výkonnosti žalobce byl zřejmý, a proto mu uložil i nejzávažnější kázeňský trest. Krajský soud se s tímto postupem neztotožnil a má za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s vlivem průběžných hodnocení, ve kterých žalobce dosáhl dobrých výsledků, na kázeňský přestupek a stanovení druhu kázeňského trestu.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal všechna provedená služební hodnocení, a to i průběžná. Služební hodnocení z roku 2010 a 2011 byla kladná. Ze služebních hodnocení z roku 2012 a 2015 sice vyplývá, že žalobce dosáhl neuspokojivých výsledků, ale tato hodnocení jsou od sebe časově vzdálena tři roky. Mezi těmito hodnoceními provedly správní orgány průběžná hodnocení, ve kterých byl žalobce hodnocen i kladně; negativního výsledku dosáhl žalobce toliko v jednom ze tří průběžných hodnocení, méně než měsíc před vydáním služebního hodnocení z roku 2015. Naopak v průběžném hodnocení z roku 2014 dosáhl žalobce výsledků dobrých a v průběžném hodnocení z března 2015 (tedy pouze 8 měsíců před vydáním služebního hodnocení z roku 2015) dosáhl dobrých výsledků s výhradou. Kategorický názor žalovaného o tom, že došlo k soustavnému poklesu výkonu služby žalobce, tak podle krajského soudu neobstojí. Podle krajského soudu je zarážející, že v některých letech správní orgány neprováděly průběžná hodnocení žádná (v případě jejich kladného výsledku mohlo jít o skutečnost ovlivňující posuzování kvality výkonu služby žalobce), ale v roce 2015 provedly správní orgány rovnou dvě průběžná hodnocení, přičemž z negativního hodnocení vyvozují zásadní závěry. K hodnocení tedy docházelo nepravidelně, bez pravidelných intervalů. Negativní hodnocení z roku 2015 bylo vydáno tři roky po hodnocení z roku 2012, sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce dosahoval v hodnocení z roku 2012 neuspokojivých výsledků ve třech oblastech, v hodnocení z roku 2015 ve čtyřech oblastech, v 10 oblastech dosahoval dobrých výsledků s výhradami a ve dvou oblastech dosahoval dobrých výsledků. Převažovaly tak oblasti s kladným hodnocením. Také průběžná hodnocení bez dalšího o poklesu kvality výkonu služby nevypovídají, proto závěr žalovaného o jednoznačném a průběžném poklesu kvality výkonu služby - bez řádného a přezkoumatelného odůvodnění - neobstojí.
16. V posuzované věci měl žalobce v odvolání za to, že byl uložený kázeňský trest příliš přísný. Žalovaný ale ani v této souvislosti průběžná služební hodnocení nijak nezohlednil a toliko uvedl, že „s odkazem na opakovanost neuspokojivých výsledků ve výkonu služby je na místě podle § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, neboť trest služební hodnosti se ukládá za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení“. S ohledem na průběžná hodnocení, ve kterých žalobce dosahoval kladných výsledků, je strohý závěr o opakovanosti neuspokojivých výsledků bez jakéhokoli dalšího zdůvodnění nedostatečný. Podle ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru *kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení. Žalovaný s ohledem na kladné výsledky v průběžných služebních hodnoceních měl vyložit pojem opakované dosahování neuspokojivých výsledků a vysvětlit, proč průběžná hodnocení na věc nemají vliv.

17. Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že je námitka o nezohlednění průběžných služebních hodnocení důvodná.
18. Krajský soud se dále zabýval tím, zda měl žalovaný povinnost samostatně přezkoumávat služební hodnocení z roku 2015 k odvolacím námitkám žalobce. Z ustanovení § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru vyplývá, že nesouhlasí-li hodnocený příslušník se služebním hodnocením, *má právo podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů ode dne jeho obdržení. Vedoucí hodnotitele námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání.* Žalobce tak měl možnost, aby vedoucí hodnotitele bezprostředně poté, co bylo služební hodnocení vydáno, posoudil jednotlivé námitky proti služebnímu hodnocení a podrobně se jimi zabýval. V nyní posuzované věci ale žalobce proti služebnímu hodnocení z roku 2015 nebrojil a zůstal nečinný. Námitky, kterými brojil proti zmiňovanému služebnímu hodnocení, uvedl teprve v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S tímto postupem se krajský soud neztotožňuje. Pokud se žalobce domníval, že jsou závěry služebního hodnocení nesprávné, měl proti nim brojít postupem předvídaným v zákoně o služebním poměru, tedy námitkami podanými 15 dnů od vydání služebního hodnocení. Svým postupem chtěl žalobce přesunout přezkum služebního hodnocení na žalovaného, který však touto pravomocí není nadán.
19. Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 30. 6. 1999, č. j. 6 A 54/98-45, vyslovil, že *„služební hodnocení je součástí skutkového stavu jako podkladu pro rozhodnutí funkcionáře ve věcech služebního poměru“.* Taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 1/2005-44, vysvětlil, že *„žalovaný správní orgán má služební hodnocení za podklad pro samotné rozhodování ve věcech služebního poměru, služební hodnocení představuje je pouze součástí skutečného stavu věci, jeden z důkazů, z nichž služební funkcionář vychází při svém rozhodování o právech a povinnostech, např. při převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 1 písm. c) služebního zákona“.* Žalovaný tedy vycházel ze služebního hodnocení při zkoumání skutkového stavu, aniž by měl možnost se zabývat konkrétními námitkami směřujícími do obsahu služebního hodnocení. Služební hodnocení bylo jedním z důkazů.
20. Vrchní soud v Praze ve shora zmiňovaném rozhodnutí ze dne 30. 6. 1999, č. j. 6 A 54/98-45, dále uvedl, že *„námitkami proti služebnímu hodnocení se může soud zabývat v těch mezích, v nichž zkoumá skutkovou stránku věci, a to jen v řízení, jehož předmětem je skutečné rozhodnutí ve věci služebního poměru“.* Vrchní soud v Praze vydal toto rozhodnutí za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, za situace, kdy tento zákon žádnou obranu proti služebnímu hodnocení neumožňoval. Tak tomu v zákoně o služebním poměru, účinném v době rozhodování žalovaného, však není, protože ten umožňuje podat proti služebnímu hodnocení námitky (§ 203 odst. 3 zákona o služebním poměru). Krajský soud tak nemůže poprvé posuzovat služební hodnocení, protože by tak nahrazoval činnost správního orgánu rozhodujícího o námitkách proti služebnímu hodnocení. Krajský soud je oprávněn za situace, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách proti služebnímu poměru dle § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, přezkoumat toto rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s., a to konkrétní úvahy a závěry v něm uvedené, reagující na námitky hodnoceného.

21. Ač to žalobce nenavrhoval, pro úplnost krajský soud uvádí, že na rozdíl od jiných podkladových rozhodnutí, která jsou krajské soudy podle § 75 odst. 2 s. ř. s. oprávněny přezkoumat, má služební hodnocení svá zásadní specifika, která je nutné zohlednit. Ve služebním hodnocení dochází k posuzování např. odolnosti vůči zátěži, ochoty a iniciativy, komunikace, sebeovládání apod. Jedná se o subjektivní kritéria, která není krajský soud bez dlouhodobé znalosti hodnoceného schopen posoudit, a to ani při vynaložení veškerého úsilí. Z tohoto důvodu zákon o služebním poměru zakotvil, že má hodnocený možnost podat námitky proti služebnímu hodnocení, o kterých rozhoduje vedoucí hodnotitele, znalý daných poměrů. Teprve úvahami a závěry uvedenými v rozhodnutí o námitkách by se mohl krajský soud k žalobní námitce zabývat a přezkoumat je ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.; taková námitka však nebyla žalobcem vznesena. Krajský soud se proto z uvedených důvodů samostatně služebním hodnocením z roku 2015 nezabýval.
22. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí neposoudil námitky proti služebnímu hodnocení a považoval jej za podklad pro napadené rozhodnutí. Krajský soud má tedy za to, že námitka, že měl žalovaný povinnost přezkoumat služební hodnocení z roku 2015, není důvodná.

ad b) Nedodržení lhůty podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru

23. Podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru ve znění do 18. 9. 2016 „kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku“. Zákon o služebním poměru tak stanovuje dvouměsíční subjektivní a jednoroční objektivní lhůtu.
24. V nyní posuzované věci správní orgán vydal služební hodnocení dne 20. 11. 2015, lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení uplynula dne 8. 12. 2015, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 19. 1. 2016, které bylo žalobci doručeno 21. 1. 2016. Z popsaneho průběhu je zřejmé, že objektivní lhůta jednoho roku byla dodržena.
25. Krajský soud proto dále zkoumal, zda byla dodržena lhůta 2 měsíců dle citovaného ustanovení. Pro rozhodování věci je dodržení této lhůty zcela zásadní, protože se jedná o lhůtu prekluzivní, tedy propadnou. K prekluzi dochází jen v taxativně vymezených případech a přihlíží se k ní z úřední povinnosti. Pokud by správní orgán I. stupně lhůtu nedodržel, nebyl by oprávněn uložit žalobci trest za kázeňský přestupek.
26. Krajský soud se nejprve zabýval počátkem lhůty. Žalovaný vázal počátek prekluzivní lhůty k datu 8. 12. 2015, tedy k datu, kdy uplynula lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Počátkem prekluzivní lhůty se zabýval jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, uvedl k prekluzivním lhůtám a k počátku jejich běhu, že „[s]myslem právního institutu lhůt je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (...) Smyslem uvedené jednoroční prekluzivní subjektivní lhůty (pozn. soudu: v daném případě se jednalo o lhůtu pro uložení pokuty podle zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů) je přimět správní orgán k aktivní činnosti - včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný - bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém

rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů.“ Krajský soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.

27. Počátkem běhu lhůty pro uložení kázeňského trestu obsaženého v zákoně o služebním poměru se zabýval také Nejvyšší správní soud a na příklad v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89, dovodil, že okamžik, kdy se služební funkcionář dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, nastává tehdy, *„když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací o určitém jednání, že na základě ní lze učinit úsudek, že je možné a nikoli nepravděpodobné, že jde o jednání, které může být kázeňským přestupkem. Rozhodně však není třeba, aby dotyčné informace byly natolik jednoznačné, strukturované, správním orgánem analyzované a prověřené, aby deliktní charakter jednání, které je posuzováno, byl v daném okamžiku již postaven na jisto.*“ Nejvyšší správní soud v daném případě odmítl výklad žalovaného (ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů), podle něhož by běh subjektivní lhůty měl započít až okamžikem, kdy si služební funkcionář bude jistý, že se jedná o kázeňský přestupek. Takový výklad *„je z logiky věci nepřijatelný, neboť teprve v samotném kázeňském řízení bude na jisto postaveno, zda dané jednání naplňuje znaky kázeňského přestupku, či ne“* (bod [21] cit. rozsudku). Obdobně viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016, č. j. 9 As 92/2016–77.
28. V nyní posuzované věci tak nelze dát žalovanému za pravdu, že prekluzivní lhůta započala běžet dne 8. 12. 2015, tedy až poté, co uplynula lhůta k podání námitek proti služebnímu hodnocení. Počátek subjektivní prekluzivní lhůty dle výše zmíněné judikatury je v předmětné věci nutno stanovit od okamžiku, kdy služební funkcionář soustředil poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhotejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. Je tak rozhodující okamžik, kdy se správní orgán dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. Zákon o služebním poměru počátek lhůty tedy nespojuje s vydáním konkrétního správního aktu, nadto nezměnitelného, jak tvrdí žalovaný. Krajský soud má za to, že počátek lhůty v nyní posuzované věci nastal dne 20. 11. 2015, tedy v den, kdy bylo vydáno služební hodnocení, a tedy správní orgány měly takové množství informací o jednání žalobce, na základě kterých se mohly domnívat, že žalobcovo jednání může být kázeňským přestupkem. Prekluzivní lhůta tak započala běžet dne 20. 11. 2015.
29. Krajský soud dále zkoumal, kdy uplynula prekluzivní lhůta 2 měsíce ve smyslu ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. U této otázky je potřeba vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, podle kterého *„na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je nutno nablížit tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně)“*. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vymezuje vůči úpravě prekluzivní lhůty § 106 zákona č. 186/1992 Sb., podle kterého *„o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno“*. Na rozdíl od citovaného § 106 ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru povinnost doručit rozhodnutí kázeňsky trestanému neobsahuje, pro konec prekluzivní lhůty je tak rozhodné datum vydání rozhodnutí služebního funkcionáře. V nyní posuzované věci vydal správní orgán I.

stupně rozhodnutí dne 19. 1. 2016, počala-li prekluzivní lhůta běžet 20. 11. 2015, byla lhůta 2 měsíců podle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru dodržena.

30. Námitka b) není důvodná.

ad c) Nedodržení lhůty podle ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru

31. Podle ustanovení § 190 odst. 8 věta první zákona o služebním poměru „*odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání*“. Na rozdíl od lhůty dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru se nejedná o lhůtu prekluzivní, ale o lhůtu pořádkovou. V případě, že ji žalovaný nedodržel, byl žalobce oprávněn žádat nápravu nadřízený správní orgán žalovaného a uplatnit prostředek na ochranu proti nečinnosti. Samotné nedodržení 90denní lhůty tak zákon nespojuje se vznikem či zánikem jakéhokoli práva, její nedodržení tak není s to způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

32. Námitka c) není z uvedených důvodů důvodná.

F) Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný má povinnost v dalším řízení vyložit pojem opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby s ohledem na průběžná hodnocení s dosaženými dobrými výsledky, časový odstup služebních hodnocení z roku 2012 a 2015 a nepravidelnost hodnocení prováděných u žalobce.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), tj. odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepis žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupkyně žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 29. srpna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu